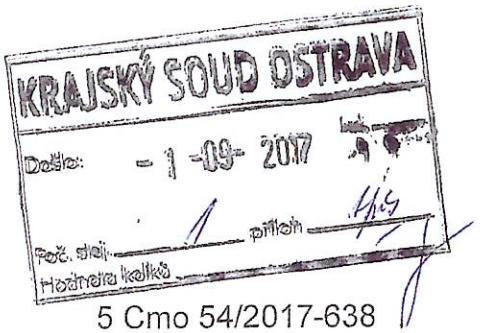

5 Cmo 54/2017-638

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zdeňky Šindelářové a soudců JUDr. Ivana Šišmy a JUDr. Aleny Ježíkové v právní věci žalobce **DRILLING TRADE, s.r.o.** se sídlem Škrobálkova 158/21, Kunčičky, 718 00 Ostrava, IČO 25899015, zastoupeného Mgr. Pavlem Pěnkavou, advokátem se sídlem Místecká 329/258, 720 00 Ostrava – Hrabová, proti žalovanému **MVM – ECO.CZ s.r.o.** se sídlem Sokola Tůmy 1099/1, Hulváky, 709 00 Ostrava, IČO 26823454, zastoupenému Mgr. Pavlem Szkanderou, advokátem se sídlem Svatoplukova 1209, 738 01 Frýdek-Místek, o zaplacení částky 586.176,50 Kč s příslušenstvím a o vzájemném návrhu žalovaného vůči žalobci o zaplacení částky 1.692.517 Kč, o odvolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. prosince 2016, č.j. 42 Cm 172/2009 – 583,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě se **potvrzuje**.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na plné náhradě nákladů odvolacího řízení částku 15.053 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku, a to k rukám advokáta žalobce Mgr. Pavla Pěnkavy.

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozsudkem Krajský soud v Ostravě zavázal žalovaného povinností zaplatit žalobci částku 586.176,50 Kč, a dále úrok z prodlení ve výši 0,05 % denně z částky 702.219 Kč za dobu od 20. 1. 2006 do 20. 1. 2007, a dále úrok z prodlení ve výši 0,05 % denně z částky 586.176,50 Kč od 21. 1. 2007 do zaplacení (odstavec I výroku), a na náhradě nákladů řízení částku 144.757 Kč, k rukám advokáta žalobce Mgr. Pavla Pěnkavy (odstavec II výroku), to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.

Jedná se o druhý v pořadí vydaný rozsudek krajského soudu ve věci, když první ve věci vydaný rozsudek tohoto soudu ze dne 17. 6. 2011 (č.l. 97) byl k odvolání žalovaného v napadené části, to je ve vyhovujícím odstavci I výroku a souvisejícím odstavci III výroku o nákladech řízení, zrušen usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. prosince 2013, č.j. 5 Cmo 373/2012 - 224.

Pro krátkost odůvodnění odkazuje odvolací soud na toto své shora označené rozhodnutí. Shrnuje pouze, že odvolací soud souhlasil se soudem prvního stupně ohledně otázky vzniku nároku žalobce na cenu (respektive doplatek ceny) za provedené dílo, a to včetně důsledků uzavření dohody o vzájemném započtení pohledávek ze dne 20. 1. 2007 (ve výši 116.042,50 Kč). Souhlasil se soudem prvního stupně rovněž ohledně posouzení námitky promlčení vznesené žalovaným, a to, že žalobou uplatněný nárok promlčen není. V tomto směru odvolací soud uvedl, že i když krajský soud vycházel z důsledků uznání ve smyslu § 407 odst. 1 ObchZ, k promlčení nemohlo dojít již z toho důvodu, že žaloba v této věci byla podána dne 29. 9. 2009 a k převzetí provedených prací (díla) došlo dle soupisu prací a dodávek dne 12. 12. 2005. Čtyřletá promlčecí lhůta by tedy uplynula až uplynutím dne 20. 12. 2009. Dle závěru odvolacího soudu soud prvního stupně také zcela správně vyřešil a odůvodnil otázky týkající se aktivní legitimace žalobce v tomto řízení, neplatnosti smlouvy ze dne 1. 4. 2005 a nesouladu předmětu díla dle smlouvy z 1. 4. 2005 a objednávky číslo 48 ze dne 26. 9. 2005.

Odvolací soud však nesouhlasil s tím, jak soud prvního stupně posoudil námitku žalovaného týkající se jednostranného zápočtu ze dne 13. 6. 2007.

Soud prvního stupně opřel svůj závěr o neplatnosti tohoto zápočtu v částce 445.650 Kč o ustanovení § 359 ObchZ, když vycházel z toho, že žalovaný použil k započtení vůči splatné pohledávce žalobce ve výši 586.176,50 Kč svou dosud nesplatnou pohledávku ve výši 445.650 Kč. Jednalo se o pohledávku žalovaného vůči žalobci na zaplacení ceny za postoupení souboru pohledávek dle Smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 4. 6. 2007. Ze zopakovaného dokazování, které provedl odvolací soud a kterým byl zjištěn přesný text článku II bodu 1 až 3 uvedené smlouvy totiž odvolací soud učinil jiný závěr o splatnosti pohledávky žalovaného, než

soud prvního stupně, a to, že vzhledem k tomu, že splatnost ceny za postoupení pohledávek v daném případě není určena konkrétním dnem, nýbrž časovým úsekem vyznačujícím se svým počátkem a koncem – „do 30 dnů od podpisu smlouvy, tj. do 4. 7. 2007“, byla cena za postoupení pohledávek splatná po celou tuto ve smlouvě uvedenou lhůtu. V tomto směru odkázal odvolací soud na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 14. 5. 2002, sp. zn. 21 Cdo 1473/2001.

Odvolací soud měl dále za to, že soud prvního stupně pochybil, pokud řádně neobjasnil obsah požadavku žalovaného uvedeného v závěru jeho podání ze dne 30. ledna 2012 (číslo listu 12 spisu), a to z důvodů uvedených v odůvodnění usnesení odvolacího soudu.

Poslední pochybení soudu prvního stupně spatřoval odvolací soud v posouzení požadavku žalobce na příslušenství. Z obsahu spisu i z odůvodnění napadeného rozsudku totiž vyplývá, že žalobce žalobou výslovně požadoval smluvní úrok z prodlení ve výši 0,05 % denně s odkazem na článek III bod 5 rámcové smlouvy z 1. 4. 2005. Soud prvního stupně však - v návaznosti na výklad uvedeného článku rámcové smlouvy - přiznal žalobci nesprávně smluvní pokutu, čímž překročil předmět řízení, neboť žalobce takovýto nárok nepožadoval. Nárokem žalobce na úrok z prodlení se pak soud prvního stupně v důsledku tohoto svého nesprávného názoru a postupu vůbec nezabýval. Pokud by krajský soud při posuzování nároku žalobce na úrok z prodlení dospěl k závěru, že mezi stranami nebyla (platně) sjednána sazba úroků z prodlení, měl se zabývat nárokem žalobce na úrok z prodlení v tzv. zákonné výši.

Soud prvního stupně poté postupoval v intencích shora uvedených závěrů odvolacího soudu, věc projednal opětovně, doplnil dokazování, řízení o vzájemném návrhu žalovaného vůči žalobci o zaplacení částky 1.692.517 Kč usnesením ze dne 21. dubna 2015, č.j. 42 Cm 172/2009 - 373, které nabylo právní moci dne 18. 8. 2015, zastavil, a poté dne 8. prosince 2016 rozhodl napadeným rozsudkem.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas odvolání, kterým napadl oba dva jeho výroky. Odvolání opíral o odvolací důvody dle ustanovení § 205 odst. 2 písm. d), e) a g) o.s.ř., to je, že soud prvního stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl žalobcem navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností, na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Žalovaný nesouhlasil se závěrem krajského soudu ohledně jednostranného zápočtu ze dne 13. 6. 2007 v návaznosti na výklad ujednání stran obsažené v článku II, bodu 2 Smlouvy o postoupení pohledávek ze dne 4. 6. 2007 ohledně splatnosti ceny za postoupení pohledávek. V tomto směru žalovaný namítal, že krajský soud pochybil zejména, když při výkladu tohoto ustanovení postupem dle ustanovení § 266 ObchZ nesprávně vyhodnotil výpovědi vyslýchaných osob.

Žalovaný v odvolání namítal rovněž, že krajský soud nesprávně došel k závěru, že si strany sjednaly zvýšený úrok z prodlení. Stejně tak žalobce namítal nesprávnost závěru krajského soudu ohledně dodatku číslo 1 ke Smlouvě o uzavření

budoucí smlouvy o dílo ze dne 9. 3. 2007 s tím, že uvedený dodatek nebyl nikdy „ze strany žalované platně uzavřen, když Libor Moješčík tento dodatek nikdy nepodepsal, avšak soud prvního stupně neprovedl žalovaným navržený důkaz vyhotovením znaleckého posudku z oboru grafologie".

Z těchto důvodů žalovaný požadoval, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Zjištění učiněná soudem prvního stupně z jím provedeného dokazování (včetně doplněného dokazování) jsou zcela správné, stejně jako tímto soudem zjištěný skutkový stav.

Odvolací soud souhlasí také s právním posouzením věci, které učinil soud prvního stupně, a to jak ohledně nároku žalobce, tak obrany žalovaného. Za správný považuje odvolací soud i závěr krajského soudu týkající se zápočtu ze dne 13. 6. 2007, neboť i když se tento soud odchýlil od názoru odvolacího soudu uvedeného v jeho usnesení ze dne 5. prosince 2013, č.j. 5 Cmo 373/2012 - 224, učinil tak na základě doplněného dokazování, kdy svůj názor zcela jasně, úplně a přesvědčivě odůvodnil.

Krajský soud se vypořádával se všemi námitkami vznesenými žalovaným a v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl také, proč neprovedl žalovaným navržený důkaz grafologickým posudkem.

Protože odvolací soud zcela souhlasí s právními závěry soudu prvního stupně, odkazuje pro stručnost svého odůvodnění na odůvodnění napadeného rozsudku. Proto také napadený rozsudek potvrdil, a to nejen ve vyhovujícím odstavci I výroku, ale také ve věcně správném odstavci II výroku o nákladech řízení (§ 219 o.s.ř.).

Pro úplnost odvolací soud uvádí, že pokud krajský soud v odstavci II výroku svého rozsudku ze dne 17. 6. 2011, č.j. 42 Cm 172/2009 - 97 v odstavci II výroku rozhodl, že: „Žaloba, co do částky představující 0,05 % denně z částky 586.176,50 Kč od 18. 6. 2011 do zaplacení se zamítá", nemá toto rozhodnutí žádné účinky, neboť krajský soud tímto výrokem rozhodl nesprávně o smluvní pokutě (její části), kterou žalobce nepožadoval, když požadoval úrok z prodlení ve sjednané výši. Ten mu také byl napadeným rozsudkem přiznán.

Žalovaný nebyl se svým odvoláním úspěšný, proto odvolací soud přiznal právo na náhradu nákladů odvolacího řízení v něm úspěšnému žalobci (§ 142 odst. 1, § 224 odst. 1 o.s.ř.), a to celkem ve výši 15.053 Kč.

Tato částka sestává z odměny advokáta žalobce za 1 úkon právní služby (účast u jednání odvolacího soudu), ve výši 10.660 Kč, z 1 paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč, z cestovného k odvolacímu jednání z Ostravy – Hrabové do Olomouce a zpět ve výši 1.481 Kč (za použití vozidla Toyota RAV4, reg. zn. 1TC 39-96, o průměrné spotřebě paliva 5,1l/100 km za cenu 29,50 Kč/1 l dle vyhl. + paušál 3,90 Kč/1 km) a z náhrady 21% DPH, jíž je advokát žalobce plátcem, ve výši 2.612,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **j e** dovolání přípustné do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě, pouze pokud na základě podaného dovolání dospěje dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 237 a § 239 o.s.ř.).

Olomouc 8. 6. 2017

JUDr. Zdeňka Šindelářová
předsedkyně senátu